

Predikatie over Lucas 10: 20 en 21 gepredikt 22 Februari 1934 te Dordrecht door ds. J.H. Bogaard, evangeliëdienaar.

Lezen - Luc. 10: 1-24.

Zingen - Psalm 138: 4

Voorrede.

In meer dan één opzicht is het een allerbeminnelijkst vers dat wij zongen. Ieder die wat bij de hand heeft, daar wat in huist, niemand diegenen heeft daar genoeg van, en heeft honger, hunkert. Dat komt daarin voor: "Hij zal het voor mij vol enden, en verlaat niet hetgeen Gij aan mij gewrocht hebt", dat is voor een elk een uitermate begeerlijk en verlangd goed. Maar de waarheid die daarin uitgedrukt wordt, die hangt ergens mee samen. Dat is minder aantrekkelijk voor de natuur, voor ons innerlijk gevoel, en dat is wandelen in het midden der gevaren.

Onberijmd lezen wij: Als ik wandel in het midden der gevaren, maakt Gij mij levend. Dat is een tekening van het pad dergenen die naar God vragen en zoeken. Wie het belang hunner onsterfelijke ziel gaat treffen, zijn vaak omgeven van een menigte perikelen, moeiten, ongelegenheden, voordoeningen, te veel om op te noemen. Als wij er niet achter zijn dan klagen wij er over. Wij denken: het kan het pad niet zijn; het gaat niet goed; anderen genieten voorspoed, zijn niet in moeite, worden met andere mensen niet geplaagd, hun kracht is fris. Dan zijn wij er niet achter.

Wij zouden zeggen: Uitkomst? Waar ik naar honger en dorst dat is er niet.

Zij hebben dat óók niet, maar die hebben dan dat leven nog hier beneden, en het gaat hun voor de wind. En ons is in elk opzicht tegenheid, moeite en kruis bezwarende; het één maakt plaats voor het ander.

Maar hoe kan dat nu in de grond eigenlijk anders? Want wij willen dat wel vergeten en te boven zijn, maar daarmee is de zaak niet weg. Wij zijn gevallen mensen, en in ons vlees en natuur alles onderworpen, en er staat van, dat het gedichtsel des harten te alle dage alleenlijk boos is. Daaruit kan telkens door God aanleiding worden genomen om dat niet te laten uitbotten en uitgroeien, tegen te gaan, opmerkzaam op te maken, wie en wat wij zijn, hoedanig de werkelijkheid om ons heen is. Zij leven, nu ja, maar niet uit de genade. Het is in tegenstelling van het geestelijk, goddelijk Koninkrijk Gods. Zij zijn van de koninkrijken der wereld.

Wij willen vooruit, maar wij stoppen, en worden bemoeilijkt.

En bij dat alles die listige en vervaarlijke vijand Satan; met tal van inwerpingen en voorstellingen dwarsboomt hij ons, of dreigt, of tracht te verwoesten, zodat er nauwelijks een gedachte geoefend kan worden omtrent ons aanstaand heil bij God. Het schijnt ons alles toe te roepen: teleurstelling, geen heil bij God! De Satan spant alle vermogens in om ons, in zijn macht te houden. Hij doet dat persoonlijk tegen ons, en gebruikt dan vaak vroom en onvroom, als het hem maar ten dienste wordt gegeven. Zodoende is het pad, waardoor wij tot God en Zijnen Zoon komen, door teleurstelling, banden en noden heen. Wij worden nochtans vriendelijk getrokken.

Het christelijk leven wordt uit dien strijd geboren, en de christen wordt tot persoonlijke strijd geroepen, en komt weer in een ander kled. Wij zouden vaak bij dat alles in diepe teleurstelling en met verslagen geest in, moedeloosheid gaan neer

zitten en ons opsluiten. Hoe armelijk, hoe hulpeloos, hoe jammerlijk, blind en naakt zien en tasten wij ons vaak onder dat alles en wij beven. Zou dan de Satan eindelijk nog triomf en overwinning mogen vieren?

Maar in dat alles is de Zone Gods, (waar alle genade in begrepen is en alle redding uit vloeit, alle schatten in liggen), hetzelfde pad gegaan. Zulk een pad van moeite, druk, kruis, lijden, vreze, ja omkomen en verzinken.

En wát zich daar in de ernst op ons mag bevinden, steeds is het de Zone Gods, de vechtgeneraal, die ook daarin en daardoor reeds paden gebaad heeft, en Paulus deed' zeggen en vermanen: Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs, Jezus; dewelke, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van den troon van God.

Zo zullen zij in, met, en door Hem overwinnen.

Ik kwam op een keer in Ouddorp, en daar was een man wiens vrouw al 20 jaar ziek was. Eén meisje hadden zij, en het zwaarste werk dat zij doen kon was: de moeder wat afwassen en opruisen. Toen zeiden ze: "Thomas heeft een beroerte". Nu was hij het zelf. "Gaat gij er niet eens kijken?" "Ja, wij gaan er morgen eens kijken". Toen waren ze net bezig om hem te helpen. Hij zat met een doek om zijn hoofd, zijn armen slingerden zo om zijn lichaam.

Ik zei: "Wel, wel, hoe is het toch Thomas"? En toen bracht hij er moeilijk uit:

"Als ik omringd door tegenspoed.
Bezwijken moet
Schenkt Gij mij leven".

Jezus gaat in alles voor hen uit en mee. Dus de hoofdzaak is: Hebt gij strijd, moeiten, opzien, kruis, verdrukking? Is het u om God te doen? Dan hebt gij het wel, want het is er onvermijdelijk aan vast, dan is het waarlijk uw deel.

Christus heeft, aangezeten zijnde in de laatste nacht, het avondmaal ingesteld, maar wij vinden daar nog wat. Hij nam een drinkbeker en zei: "Neemt deze, en deelt hem onder ulieden". Dat was niet alleen om deel en gemeenschap te hebben aan Zijn dierbaar bloed, maar ook deel en gemeenschap aan zijn lijden, om dan te proeven in het lijden, in de smarten en verlorenheid, hoe zoet het bloed van Jezus is.

Indien het uw pad niet is, zijt gij dan wel oprechtelijk de Heere zoekende? Hangt uw hart wel de Heere aan om één geest met Hem te zijn? Ik denk hier aan iets wat ik van Luther gelezen heb, van een student die onder hem studeerde, en eindelijk prediker was. Die komt op een keer over en Luther vroeg: "En, hoe gaat het?" "O, vader Luther, uitstekend, dierbaar!" Er kwamen Graven, Hertogen en van alles onder zijn gehoor, en de Raad van de stad was zo tevree, het was een wonder. Luther antwoordde: "Wel man ga heen, dan zijt gij geen goede prediker, want dán zoudt gij strijd, moeite, en vijanden hebben. Praat over de zonden! Ga nu maar mijn kamer uit; dat heb ik u hier nooit geleerd". Hij moest dat beschaamd meenemen, en tenslotte vallen voor de waarheid.

Daar ontmoette Luther een tijdje later de Landgraaf. Die zei: "Het heeft lang goed gegaan, maar nu wordt het te erg". Luther antwoordde: Ja, hij zal jullie tegenwoordig zeker over je zonden onderhouden". Ja, daar zit het hem in; die een vriend dezer wereld wil zijn, wordt een vijand Gods gesteld. Anders zeggen zij: Zo gaat hij goed. Die man (Luther) heeft het er zelf ook niet bij kunnen houden, maar: Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God?

Straks moeten wij voor God verschijnen, en dat kan niet anders dan in den persoon en het werk van Jezus Christus, en daar buiten niet.

Gij kunt het zoeken, bedenken en verlangen, gij krijgt het op geen andere wijze klaar; gij moogt het proberen zo als gij wilt, gij blijft altijd zitten: alweer mis.

Jezus is de gekruiste; als wij Hem nalopen, zal het ons deel nóg wezen, en dat wij deel aan Hem krijgen aan Zijn lijden, kruis en banden als het onvermijdelijke pad.

Dan doen wij van Hem op, en weten wat wij aan Hem hebben. Dat Hij is onze machtige Zaligmaker, en overwonnen hebbende Koning, Die bewijst wat Hij heeft gewrocht, het koninklijk achtervolgt en bekrachtigt, gezeten aan de rechterhand Gods.

Ik vraag daarom ook een wijle uw aandacht voor de Schriftuur, die van Zijn persoon en werken spreekt, waar het gaat over een kinderdeel, dat wij mede waarlijk en betamelijk deel en gemeenschap hebben aan Christus en Zijn goed, dat Hij ons als verzekert, kind te zijn. Het is immers de uitnemendste zaak die men denken kan.

Wij bedoelen: Een kind, van God vernieuwd, herteeld, bewaard, geheiligd. Is er nog hoger? Laat iemand in de wereld naam hebben, bekeerd, gódzalig, en er zou hier toch niet wezen een kind, en dat van de Allerhoogste God, het was alles nog maar larie.

Hij is het in Wiens handen wij terecht komen, en ik vraag dus uw aandacht voor de Schriftuur die ons uit des Heilands eigen mond verkondigt, dat men daar buiten geen kind kan zijn.

Het woord waartoe ik uw aandacht vraag, vindt u in het straks gelezen. gedeelte uit het evangelie van Lucas, het 10e kapittel, de verzen 20 en 21, waar wij lezen:

20 *Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten u onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen.*

21 *Te dier ure verheugde Zich Jezus in den geest, en zeide: Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde; dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve den kinderkens geopenbaard; ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U.*

Leerrede.

Uit het u straks gelezen gedeelte der Schrift vinden wij dat zeer rijkelijk bevestigd, namelijk dat het pad waarin wij den Heere zoeken, strijd, kruis, moeite, teleurstelling, banden en tegenslag met zich brengt. Rijkelijk vinden wij daarvan ook hier.

Daar is Christus lichamenlijk tegenwoordig, oefenende Zijn leraarsambt op aarde uit.

Het Joodse land was daarvan getuige. Duizenden kwamen van alle kanten om Hem te horen, volgden Hem, aten van wonderbrokken van brood en vis. Alom vond men blinden die weder konden zien, kreupelen die weer wandelden, melaatsen die gereinigd waren, bezetenen die hersteld en verlost waren. Hij bewees te zijn de Zone Gods, in Zich te hebben Goddelijke kracht, bevestigende Zijn zending met tekenen en wonderen. Hij was zo algemeen bekend dat de tegenstanders van Hem zeiden: "Indien wij Hem laten begaan (niet opruimen dus), de gehele wereld gaat Hem na".

Ik zeg die dingen, opdat een ieder bedenken zou, hoe rijk die dagen waren voor degenen die naar God vraagden, Hem zochten, en wat Hij in Zijn persoon tegenwoordig had.

Hij heeft ook een voorbeeld gegeven van hetgeen dat door Zijn naam gebeuren zou door alle eeuwen heen, willende ,hebben, niet alleen uit eigen doen uit geautoriseerde en gezondenen door alle plaats. Zelfs koningen waren verwittigd, waar Hij komen

zou en van Zijn komst, wat er in begrepen lag, en welke onpeilbare gaven Zijn persoon inhield voor deze wereld.

Hij stelde zeventig voor Zijn aangezicht, zeggende: "Gaat gijlieden heen, en in wat stad gij zult gekomen zijn, zo geneest de zieken, werpt de duivelen uit, en zegt tot hen: "Het Koninkrijk Gods is nabij u gekomen". Niet: "laten wij maar zoete broodjes bakken". Neen, wij lezen daar van steden die hen niet ontvingen. En van satan zegt Jezus: "Ik zag de satan als een bliksem uit den hemel vallen", of die wou zeggen: ik zal vernielen zoveel het mij wordt toegelaten.

Als wij nu lezen: De Heere stelde zeventig, dan denken wij: Wat een dierbaar werk; die mensen mochten een zeer goede boodschap doen, in die vlekken en plaatsen gaan vertellen: Gij zijt in de gelegenheid om het Koninkrijk Gods te ontmoeten. Daar zal elk en een ieder verwonderd en verbaasd over zijn.

Ach, dat gold daar alleen degenen die dat nodig hadden en er belang in stelden. De anderen zeiden: "Dat Koninkrijk der hemelen zullen wij van ons zetten, anders kunnen wij niet genieten", zijnde gezond, fris en vrolijk.

In dat alles woedde en tierde de hel om ze heen als een bliksemlicht om ze te beletten. Zo staat het met die goede en dierbare boodschap waar Jezus op aarde was, Zelf aanwezig.

Nu zijn die zeventig teruggekeerd met blijdschap en verheuging, niet omdat velen tot God bekeerd waren, dat lezen wij niet, maar zij keerden terug met blijdschap en verheuging; het was zo hoog met hen opgelopen: "Heere, zelfs de duivelen waren ons onderworpen in Uwen naam". Dáárop antwoordde Hij.

Christus is gekomen om te zoeken en zalig te maken, en zij zijn, door de tekenen welke Zijn invloed en genade in hun verwekte, zeer verblijd en verheugd. Op dat ogenblik was dat voor hen schijnbaar innig, enig, ja, het hoogste.

Dat tekent ons in beeld en Schrift van de mildheid der genade (bij alle tegenstand, koudheid, onverschilligheid, en de weinige werken van bekering als er was in kracht van zaken, in gemeenschap met God, waarvan toch ook in aanwezig was) en Zijn Heilands persoon in achtung, zijn omgang gezocht en bemind, en Hij betoont en bewijst hun vriendelijkheid en welwillendheid.

Hij spreekt: Mensen, hebt gij hoogachting voor Mijn persoon, zoekt gij Mijn omgang en gemeenschap? Dat moogt gij doen, Ik zal u de bewijzen daarvan leveren, en tonen en openen Mijn u toegenegen en vriendelijk hart. Hebt gij voor Mij hoogachting: wilt gij voor Mij dienstbaar zijn? Ik wil u dienen als in uw schoot, en het met een genadeloon achtervolgen van geestelijke blijdschap en verheuging des harten.

Het zijn de tekenen van de uitkomst, de verlossing, de bevrijding van het juk en van de smartelijke knellende banden, die wij door de zonden dragen. Die zouden worden opgelicht.

Die predikers zijn dus mensen die Hem aanhangen, en Hem hoogachting en liefde toedragen, en die zich laten nemen tot het doel en het oogmerk waartoe hij hen wil hebben. Daar is dus een gelovig erkennen in hun hart, dat Hij de Zaligmaker is, dat hetgeen Hij zegt de waarheid, het leven is. Hij is niemand minder dan waarachtig God. Dat bewijzen Zijne werken. Dat alles veroverde hun hart, hun zinnen, zij worden getrokken als met koorden van goedertierenheid en barmhartigheid. Zij zijn in zichzelf zondig, machteloos, weerloos. Hij legt hun van Zijn liefde en Geest op en stuurt ze uit, en zij doen op. Wat Hij tot hen gesproken had dat was gebeurd.

Zij waren er over verwonderd, verbaasd en verblijd. Nu, het is dan ook een hele uitkomst voor een mens die in zijn gewone leven zijn pad gaat in de zonden.

Vanmiddag hoorde ik nog vertellen van een kind, dat schreide en zeide: "ik verwonder mij dat God de zon nog over mij laat opgaan". Hij dacht dat hij te zwaar gezondigd had, anders dan een ander. Hij was naar de zolder gekropen en zeide: „O God, ik zal het maar eerlijk zeggen, ik weet geen raad meer".

Toen was daar open gekomen van Jezus, alles begeerlijk en: "ik kon niet, anders was ik er naar toe gekropen om er bij te wezen en aan te grijpen". Nu, dat geeft een verlichting en verruiming, want Hij is de bemiddeling bij God, waarin de Vader bewijst: de liefde, uitkomst, men kan bekeerd worden, bij God in genade aangenomen worden.

Dat beeld tekent en verteld ons dat; dat hadden die mensen ook in Jezus bekeken. Is het u ook wel eens gebeurd, als uitgeschud, en geen raad meer wetende, en de werken te kort en te smal? Hebt gij het in uw engte wel eens opgedaan? Die mensen hebben dat ook gehad, verruiming, en nu volgen ze, hangen aan, zoeken Zijn omgang, achten zijn Woord en geloven Hem.

Nu laat de Heiland eens in die mensen van die kracht der Goddelijke genade werken. Hij deelt hun van de overvloedige volheid daarvan mee. Waar zij anders schuchter waren van de hel en satan, daar doen zij op: zelfs de satan gaat op de vlucht voor Jezus. Daar wordt dus voor die zielen van de kracht en de verborgenheid der genade openbaar.

Ik kan begrijpen en verstaan, dat zij met veel vuur en blijdschap gepredikt hebben: Het koninkrijk Gods is nabij gekomen. Zij zagen het in de tekenen voor hun ogen; die lui; alles liep hun mee; zelfs de hel kon hun nog geen kwaad doen, die sloeg op de vlucht.

Ziet eens van de rijkdom der genade en liefde welke uitvloeit van het evangelie Gods en van Zijn persoon en werken, bij hartelijk aanhangen. Indien gij Hem niet van harte aanhangt en bij Hem zijt, moet gij die dingen niet verwachten.

Als gij dat niet bijhoudt, dan krijgt gij wel eens een waarheid, ja, want gij loopt ongerust, gij kunt zo niet gaan sterven. Als uw hart gedeeld is, en den Heere niet aanhangt van harte, dan krijgt gij wel eens een waarheid, ja, maar bij degenen die Hem van harte zoeken, daar werken soms de krachten van een eeuwig leven in.

Daaronder wordt de vlam aangewakkerd, en 'de brand van de liefde'

Als Jezus zo karig is, en gij kunt Hem misschien niet krijgen, en misschien wel nooit, dan zijn wij druk in de weer. Dan hebben wij vaak overeenkomst met een vrouw die in Sliedrecht woonde, Die had twee zakken aan haar lijf en in elke zak een portemonnee, en de ene was leeg, en zij zeide: Kijk toch eens, maar aan de andere kant hing een volle. Als wij nu niet van harte de Heere aanhangen, dan kunnen wij wel een mens zijn met twee portemonnee's, de ene zou ook wel naar den hemel willen, maar de andere de wereld aan de hand houden. Maar gij brengt Hem dan wat kreupels en verminkts, en God zal zeggen: Breng dat uw vorst of hij een welgevallen aan u nemen zal.

Dat gaat zó niet, maar Hij heeft hén voor het nemen. Wij lezen hier: Hij stelde die zeventig. Er staat niet van bekeerde mensen, maar als voor het nemen. Hij wil zeggen: Ik wil u helemaal uit de wereld halen en inkwartieren.

Nu doe ik eens een beroep op u, daar gij zoudt zeggen: O man, ik ben niet bekeerd. Maar ik doe een beroep op uw consciëntie. Hoe zit het in uw binnenste? Gij leeft toch onder Hem? Hij is zaligmaker van zondaren. Hij kan u kopen. Die mensen had Hij voor het nemen. Huist gij werkelijk bij Hem?

Laat niet uw kwaadheid, uw zondestaat; niet dit of dat, het tegenhouden. Neen, gij behoort juist daarom bij het evangelie, gij zuigt en proeft er soms van; maar waar is

nu uw hart om bij Jezus te zijn, om Hem te volgen? Hij daalde van den hemel neer om ons te zegenen;" Wie hangt er, nu uit deze wereld achteraan gestrompeld, aan Zijn slip? Moest een ieder dat niet doen?

Als iemand zou zeggen: Maar ach, gij kunt niet geloven hoe ellendig of ik ben. Wel, dat moet er u juist brengen; in Christus ligt alles. Hij is de tweede Adam, alle zegen en weldadigheid vloeit uit Hem. Wij moeten er met onze armoede, schuld en dood naar toe. Waar kunt gij beter terecht dan daar? Die zelf ons het leven wilde schenken en eeuwig achtervolgen.

Laat dan niemand in koudheid, stugheid, gedeeldheid des harten doorgaan. Laat uw hart aanhang hebben aan het werk Gods en Zijn persoon, en haalt er van wat gij er van halen kunt, opdat gij gemeenschap hebt aan Hem en aan al Zijn goed.

Die mensen konden niet vertellen wat ik deze avond nog van een kind Gods hier in Dordt hoorde. Daar heb ik loffelijk gehoord, innig dierbaar! Daar hoorde ik van: onder, boven, van binnen, alom God Drie-enig, te prijzen tot in eeuwigheid. En door Jezus handen gewrocht die vereniging: zo wie de wil Mijns Vaders doet, die is Mijn zuster, Mijn broeder, Mijn moeder.

Nu, dat kunnen die mensen niet vertellen, maar wel laten zij gevoelen en tasten en brengen zij openbaar, wat er toch eigenlijk bij Hem te halen is, en het maakt hun verbazing ten uiterste hoog. Dat is nog zo. Jammer, daar zo velen uit het evangelie wel bevindelijk een ontmoeten kennen, maar niet in algehele zin Hem aanhangen en bij Hem zijn. Dat is toch eigenlijk het kardinale punt. Een zondaar moet bekennen: als ik zo ga sterven, dan kom ik in de hel terecht. En nu zegt Jezus hun: "Nu zal Ik u laten weten: Als gij uit Mij zijt, en Ik zegen u, dan kan de hel u niets maken".

Och, wat ik u bidden mag, laat dat beminnelijke Godsbeeld uw zinnen innemen en uw hart als bekoren, en zoekt iemand te zijn, die Hij voor het nemen heeft.

Maar ik zeg het in den gezonden zin.

Ik heb een man gekend, die zeer grote gaven had om te spreken en misschien was er wel genade in ook, maar dat weet ik niet, ik ben geen hartekenner. Hij sprak daar wel hartelijk over.

Toen hij eens bij mij was spoorde hij mij aan om wat te zeggen van mijn ambt, maar dat deed ik niet. Tóen zei hij: mijn zaken liggen zó, en dat is 12 jaar geleden. Toen is de Heere mij wezen prepareren en roepen voor dat werk en Hij heeft mij maar te halen en te nemen. Maar dat is nooit gebeurd. Toen zijn sterven kwam, lag hij met zijn tong uit zijn mond.

Dus ik heb het niet over een gepast mens. Maar die in kinderlijkheid als een Maria gaan zitten, en dat Hij hun spijs kan geven en drank om hun ziel te stichten; en dat zij verkeer met Hem zoeken; dat is een ander geval. Dat zal vanwege onze armoede, onze naaktheid en schuldigheid zijn. Juist dat zal ons daar houden, en dan komen wij bij Hem en geven getuigenis. Dat zien wij in die mensen; zij zijn verwonderd en verbaasd.

Jezus gaat hun zeggen: Verblijdt u daarover niet dat de geesten u onderworpen zijn, maar veel meer dat uw namen geschreven zijn in de hemelen. Dat wordt een ander geval, dat tast dieper, daar doet Hij als het ware merken: Er is bij God een bundelken der levenden, waar Hij arme stervelingen in bindt in dien band der eeuwige liefde en vriendelijkheid, en Hij neemt ze tot Hem, en doet hen als Zijn wettig eigendom kennen naar Zijn voornemen. Dat is een heel stuk werk: de naam geschreven in de hemelen, bij God met name bekend, in Zijn boek. Jezus zegt niet: Ik zal voor u dat

boek eens opendoen, maar Hij predikt hun dat als een stof' van blijdschap, om dat te beluisteren, te genieten, te erkennen, te geloven en te omhelzen. Ziet eens welk een trek van eeuwige genade er in Christus is. Hij is een minzaam Zaligmaker, een hartelijke geliefde en zielsbeminderde Leraar. Dat kunt gij alles bij Hem opdoen, hoe Hij degenen die Hem zoeken geneigd is, Zijn kracht en gaven aan hen besteden wil. En als zij daar dan innerlijk verblijd over zijn, en zich dan verder als zouden vermaken; dan zegt Hij: Dat is nog maar iets: daar is nog wat anders, en dat wel in den hemel geboekt.

Wat hier staat, ben ik mij niet bewust, ooit in mijn zoekentijd ontmoet te hebben, maar iets daarbij behorend wel. Dat wil ik wel eens zeggen. Daar was eens een Oranjefeest; mijn hart was Koningsgezind; ik was dat feest vergeten, ik dacht daar niet aan; mijn hart, mijn geneigdheid, zong dat schoonste lied van dien Koning. Ik moest nog een zieke gaan bezoeken, dus ging ik de dijk op, en mijn hart zong van Jezus' grootheid en liefde. Daar kwamen mensen aan, dus ik ging aan de kant om ze door te laten gaan, tenslotte wist ik niet meer waar ik moest gaan staan.

Ik dacht: Wat is er nu toch te doen, het is toch erg?

Maar daar kwamen de muzikanten voor de dag, en ik dacht: O, het is waar ook, er is vandaag feest. En toen, terwijl ik daar zo stond, sprak God: "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, opdat gij heen gaat en vrucht draagt, en uw vrucht blijve tot in het eeuwige leven".

Ik vroeg verwonderd: "Ben ik uitverkoren?" Dat ging boven mijn begrip, boven mijn gelovig weten en kennen.

Hier zegt Jezus: Jullie mogen je veel meer verblijden omdat uw namen geschreven zijn in het boek des levens. Ziet dan eens (wat ik u bidden mag) welke eigenschappen die mensen droegen. Die lieten zich door Dien Heiland nemen, zij hadden groot gelijk dat zij het lieten doen.

En dat deed Hij niet zó maar. Hij deed dat niet voor een weinig, een toestand, een geval om morgen te zeggen: bonjour. Neen, Hij deed het omdat zij voor eeuwig bij elkander hoorden. Hij wilde ze hebben voor eeuwig; zij waren al in Zijn boek.

Zo geeft Hij aan degenen die Hem aanhangen en zoeken, die kermen, bedelen en verlangen, daartoe stof. Hij doet het Zelf. Onze natuur is traag, lusteloos, koud, maar uit Zijn hart dat van liefde brandt, stookt Hij in het onze en er zal in de uitkomst nog in bewezen worden:

Waar liefde woont, gebiedt de Heer' Zijn zegen;
daar woont Hij Zelf, daar wordt Zijn heil verkregen.
En 't leven tot in eeuwigheid.

In Zijn boek. Alzo het voornemen en de raad Gods tot zaligheid. Dat zij elkander mogen aankijken, en zeggen: zou het echt waar zijn, wij bij God bekend? Jezus zei het: en zij zullen het stellig wel geloofd hebben.

Een andere zaak is of zij het hebben kunnen volhouden. Ik zei niet: ik zal wel niet uitverkoren wezen. Ik stond verbaasd en vroeg: ik uitverkoren? Gij kunt niet vinden waarom, maar omdat het gezegd wordt. Waar meer komt, zwicht minder, en gij hebt het graag, het hart is er toegankelijk voor. Zo verkoopt de Heiland hun een eeuwige schoot met vergenoeging, onder, uit en bij God en dat uit Zijn voornemen.

Zulk, een liefde blaast Jezus uit over de zielen die Hem aanhangen, die naar Hem dorsten, welker geest naar Hem snakt. Hij wil met hen Zich in Zijn voornemen verbinden, en hun het eeuwige leven verzekeren.

Hier wordt dus gesproken van het voornemen en de raad Gods. Dat hangt dus niet af van scheppen en formeren.

Neen, Jezus zegt in Spreuken 8: Ik was geboren, als de afgronden nog niet waren, als nog geen fonteinen waren, zwaar van water; al eer de bergen in gevest waren, voor de heuvelen was Ik geboren; De Heere bezat mij in het beginsel Zijns wegs, vóór Zijne werken van toen aan. Ik ben van eeuwigheid gezalfd geweest, om zo'n' Heilánd te zijn, Die dat alles in de tijd zou doen.

Hij zegt: Ik was dagelijks Zijn vermaking, spelende in de wereld Zijns aardrijks, en Mijne vermakingen zijn met der mensen kinderen. Dat is in het voornemen en de kennisse Gods, in Zijn boek. Wij kunnen er hier, wel "onwijs" van worden en "dronken", dat God, die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde het daar niet bij wilde laten, dat wij hier wat zouden leren kennen, maar dat wij bij Hem thuis behoren, en thuis zijn. Hij rekent op onze thuiskomst, en Hij wil ons hebben met blijdschap bekennde: „O God, ik in Uw boek!"

Ik stond eens bij de sponde van één die in ernst aangetast was en zoekende, dat ook al spoedig vinden werd, en die zei: Er komt daar in mij:

Eer iets van mij begon te leven,
Was alles in Uw boek geschreven.

Zou dat waar wezen? "Ik antwoordde: Ja, dan komt gij er uit". En zij zei: "Als dat waar is, dan kom ik er uit, al sist de hel, al lig ik in mijn zonden saamgegroeid, al wil de gehele wereld het niet hebben".

Zo doet God en Jezus! Zij zei op een keer: "Nu weet ik eerst wat liefde is". Ja, dan moet gij Jezus gaan ontmoeten. O diepten des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods.

Als het zijn doorgang heeft, dan is het een rivier waar geen grond in gevoeld wordt, dààr zwemmen zij in. En dat tekent Hij die mensen en zegt: Hebt gij het wezen zeggen, en die boodschap gedaan, van mij krijgt gij het uitbetaald. Ik zal aan u bewijzen, dat niemand het vuur op den altaar om niet aansteekt, en niemand de deur van het huis om niet sluit, en gij moogt u verblijden dat uw namen in den hemel geboekt staan. Laat dat andere nu maar eens gaan, maar verblijdt u daar in.

Wij zien hier waar de gekenden vandaan komen. Die komen uit de wereld, en uit hun zonden in Jezus' handen, en worden het met God hun Schepper eens.

Die mensen krijgen reden om te praten, net als Jan de Bakker praatte tegen zijn vrouw. Zijn vrouw zei: Jan, gij moogt wel een beetje voorzichtig wezen, want uw verraders slapen niet, zij hebben begrepen dat gij de nieuwe leer aanhangt, en onze zaak gaat niet zo goed, wij moeten er toch van eten.

Hij antwoordde: Ja dat is zo, maar wie Mij verloochend zal hebben voor de mensen, dien zal Ik verloochenen voor Mijn hemelse Vader. Maar wie Mij belijden zal voor de mensen, dien zal Ik ook belijden voor Mijn hemelse Vader. Dat kan ik toch voor mijn brood of voor jullie niet laten? Dat brengt de liefde van Jezus mee!

Dat verkoopt Hij aan die mensen, om later broer te zijn van die mensen, wie de rug omgeploegd was, en dankende daar vandaan gingen, want dat was om Jezus wil.

Daar wil Hij hun broers van maken, dat zij dat zelfde allerheiligst geloof, en die schat in hun ziel hebben, want de godzaligheid is een groot gewin met vergenoeging.

Dat zit niet in ons, maar in Dien enige Heiland, Die ons aanneemt en zegent, en in

Wie wij alles hebben. Hij verkocht dat, eer nog dat boek der wetenschap ontsloten werd.

Dat is uit de werken Gods, en Hij voorzegt hun niet: Daar is een boek bij God, daar zal Hij u wel eens een blaadje van laten lezen, maar: uw namen zijn geschreven in de hemelen, die zijn in de wetenschap van God, in de oorkonde aller dingen, eer nog de wereld was.

Zij zijn uitverkoren van voor de grondlegging der wereld, om voor God te zijn, heilig en onberispelijk in de liefde. In welke grote werken een mens, die een eigendom des satans is, en in overtreding besloten, niet alleen een minne op Christus mag oefenen, maar nu mag weten: Mijn naam in den hemel.

Want zij kunnen niet met een misschien blijven lopen, daar blijven ze aan hangen, en als Hij eenmaal gekruist is dan zeggen zij nog: wij hadden gehoopt dat Hij het was, die Israël verlossen zou. Dat gaat niet weg, dat gaat niet dood. Hun eigen grond gaat weg en hun verwachting en dat leven gaat opbranden, dat sterft niet. Daarom moeten wij besluiten:

Des Heeren werken zijn zeer groot;
Wie ooit daarin zijn lust genoot,
Doorzoekt die ijd'rig en bestendig;
Zijn doen is enkel majesteit,
Aanbiddelijke heerlijkheid,
En Zijn gerechtigheid onendig.

Ach, wij prediken dat, dat wij in den grond als discipel bij Jezus thuis horen. Ik hoop ook dat ik mag wezen: discipel.

Vanmorgen heb ik het nog even gehoord. Mijn vrouw was zo akelig en naar, zij viel neer en zei: "Ik weet niet wat ik nu mankeer", (en in mijn hart sprak God): Ik zal uw discipeldeel bevestigen. Ik zei: Wat zoudt gij denken dat het is? Het zijn uw zonden! Gij zit er van te schudden op uw stoel, maar het is geen wonder ook, gij zijt bijna 72jaar. "Het is geen wonder dat gij topzwaar wordt". Maar dat moet een mens ontdekt worden, dat zij zooveel zonden hebben, anders weten zij het niet. Anders zeggen zij: dan zou het zus wezen en zo.

Net als Naäman de Syriër; die dacht dat Elisa zeggen zou: "Zijt gij die grote krijgsoverste? Daar ben ik niet vies van -als het een ander was dan wel- en dat hij zijn hand over de melaatse plekken zou laten gaan.

Maar Elisa zei tegen zijn knecht: Laat hem naar de Jordaan gaan en zich zeven maal wassen. Naar de Jordaan? een Joodse rivier? Neen dan de Abána en de Farpar, net het tegenovergestelde van die modderige Jordaan, dat waren schone rivieren.

Dus wij zijn ook vaak zo. Dan zou het wel zus en zo gaan, en wij stellen ons voor dat wij dan misschien een uitnemend mens worden én zeggen: Mijn zonden krenken mij nu zo erg, ik kan zo maar gaan liggen om bekeerd te worden. Dat zouden wij wel willen, wij gingen dan met ons zondaarspakje in de kist, en met een nog veel mooier stonden wij op.

Maar nu gaan er de lorren en lappen in, net andersom, en daar staat van: Als Ik u voorbijging, zag Ik u op het vlakke des velds, gewenteld in uw bloed. En Jezus' werk is, hen te wassen en te kleden, en hun de zegen van Zijn lijden en gehoorzaamheid op te leggen.

Ziet dan eens, wat ik u bidden mag, waar het vandaan komt, dat rechte werk. Uit Jezus handen. Die er kennis aan hebben zouden op de aarde levende wel duizend

malen lichaam en ziel willen hebben om het uit te galmen: Door U, door U alleen om 't eeuwig welbehagen.

Hij zegt niet, dat zij zich niet vrolijker dan gewoon mogen gevoelen over die dingen, maar dat het de eigenlijke oorzaak van blijdschap niet behoeft te zijn. Zo is het nog. Bijvoorbeeld, als ze eens zeiden: gij zijt gelukkig, want ik heb u dat horen zeggen. Dan zouden zij moeten antwoorden: Dat is mijn eigenlijke blijdschap niet, maar dat ik Zijn eigendom ben, en Hij mijn eigenaar is, en alles in Christus is, en dat Zijn Geest dat betuigt aan mijn hart. Zo is het nu nog, uit die arbeid waar Christus uit zegenen wil, aannemen, bezitten, uit de vastigheid van Zijn voornemen dienen. Dat raakt Zijn hart; ach, Hij is toch zo'n echte herder.

Wij lezen niet maar van "verheugen", maar in den Geest, boven het natuurlijke. Zo brengt die loffelijke staat waarin Hij zondaars brengen wil, Zijn geest in verheuging. Zo heeft Hij betrekking en liefde tot de schapen, zoo recht leeft Hij voor hen, en geeft hun alles. Als zij zalig worden en bij God mogen komen, waar Ik Mijn leven voor afleg, zal Ik vrolijk en verheugd zijn in hunne zaligheid.

Het staat er wel op meer dan één plaats, dat de Heere vrolijk zou zijn over Zijn volk. Elders dat zij zullen zijn een koninklijke hoed in de hand des Heeren, een sierlijke kroon in de hand huns Gods.

Als nu de dienaren Gods, bij het bekeren van een zondaar, God loven, waarom zal dan die Koning, die het in Zijn hart heeft om ze aan Zijn borst te hebben, ze te zegenen, waarom zal Hij Zich niet boven engelen en mensen verheugen, en sieraad als Middelaar voor hen te dragen.

Wij lezen niet dat de Heiland beweging maakt. Neen, wij lezen: Te dier ure verheugde Zich Jezus in den geest. Het is een Goddelijke verlustiging in Zijn borst, en een welbehagen nemen in het welbehagen Zijns Vaders om Zijn kerk te kunnen en te mogen zegenen, de blijdschap van een herder die het schaap dragen mag.

Het schaap is er goed mee dat het gedragen wordt en de Herder kan er Zijn liefde aan bewijzen.

Ziet ook eens welk een harmonie er is tussen de Vader in het verkiezen, en de Zoon in verlossen. Jezus zegt: Uw namen zijn geschreven in het boek des levens. Dat is het werk van God Die verkiest als Schepper, en hier is de Zone Gods, Die handelt met degenen die verkoren zijn en zegt: Dat is een stof van geestelijke vreugde, dat Ik dienen mag in hetgeen de Vader verkiest. Ook daarin: Ik en de Vader zijn één.

Daar is nog iets bij: Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde. Het maakt Zijn geest vruchtbaar in dankzegging. Er is zulk een harmonie, dat wat Hij doet in lijden en dood, dankensstof geeft, dat daardoor God aan Zijn eer komt, en Zijn uitverkorenen in het leven.

Er staat nog wat tussen in; ook dit geeft aanleiding tot denken, dat die dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen zijn. Daar spreekt geen wangunst uit, dat Hij hun die eer niet gunt, die genade niet.

Maar wat moet nu een wijze en verstandige, die zelf baas is en alles weet en geen God nodig heeft, wat moet die nu met zulke dingen beginnen?

Het zou (als het kon) gelijk zijn aan dien man, die nodigde ter bruiloft. Toen in de avondtijd de aanzittenden de zaal vervulden, daar komt de Koning binnen en daar ziet Hij een man, geen bruiloftskleed aan hebbende, en zegt: Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen geen bruiloftskleed aanhebbende? En hij verstomde.

Toen zei de Koning tot Zijne dienaars: Bindt die boze en luie dienstknecht; die heeft Mijn liefde niet erkend; die is buiten Mijn genade omgegaan; die heeft in zijn eigen gerechtigheid en hoogmoed gewandeld; werpt hem uit, in de buitenste duisternis, daar zal zijn wening en knersing der tanden. Dat was een smet in die reine atmosfeer des hemels; daar ademt, alles dankzegging, prijs en heerlijkheid en hier begint het al.

Wanneer hier in dit leven is een bekommerd heilzoekend mens, die zal met kracht van redenen trachten zich af te houden, als het kan, van de gesprekken der wijzen.

Want dan komen zij aan met Paulus en Petrus en Farizese stellingen. Maar dan zeggen zij: schei er nu uit, want ik wordt net zo moe als een hond; dat hoort niet bij elkander.

God roept hier mensen uit de wereld om ze tot Hem te nemen, te verzamelen. Maar het koninkrijk dezer wereld blijft het koninkrijk dezer wereld, en het koninkrijk Gods blijft zuiver het Koninkrijk Gods. Daar behoren slechts degenen die dat nodig hebben, en natuurlijk niemand meer.

Hebt gij dat niet nodig? Gij gebruikt uw gemoedelijkheid en uw verstand, en blijft op aarde wandelen. Gij zult die hemel-werken niet kunnen verknoeien, gij zijt daar buiten. Raken uw zonden uw hart? Al was het dat gij nog zoveel verstand had, gij kan het er niet mee doen, en wij moeten als zondaar gaan vragen: Wat moet ik doen opdat ik zalig worde? Dat is de wijsheid en het verstand, en gij zijt een bedelaar, een klager die den Heere aanhangt om gered te worden uit dien nood.

In het Koninkrijk Gods zijn er wel van belang heldere geesten. De Heere zei van Paulus tot Annanias: Hij is Mij een uitverkoren vat om Mijnen naam te dragen. Dat bestond in de wijsheid die die man gegeven is.

Festus zei tot Paulus: De grote geleerdheid brengt u tot razernij. Maar hij antwoordde: Ik spreek woorden van waarheid en van een gezond verstand. Zo kennelijk was zijn geleerdheid en wijsheid. Maar hij was geen wijze en verstandige, hij was een bedelaar. Hij heeft ook geroepen: Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal? En het antwoord was tot Annanias: Gaat naar de straat genaamd de Rechte, en predikt die man het evangelie, hij is een lam; hij bidt! Die vragen het aan God, en dus wordt het verstand der verstandigen teniet gedaan.

Waar is dan de onderzoeker dezer eeuw? Heeft God de wijsheid dezer wereld niet dwaas gemaakt. Daar dankt Jezus voor, dat daar dat licht schijnt. Hij dient niet het koninkrijk dezer wereld, maar het Koninkrijk Zijns Vaders. Zijn eer, Zijn lof, Zijn dank behoort Hij té verdedigen, en heeft Hij verdedigd, zelfs in de dood des kruises, wat nu voor deze wereld een verborgenheid is, juist omdat zij God niet zoekt door de wijsheid die in haar is.

Nu behaagt het God om hen door de dwaasheid der prediking zalig te maken, de Joden wél een ergernis en de Grieken een dwaasheid, maar hun die geloven de kracht Gods en de wijsheid Gods. Die noemt Hij hier: Ik dank U, Vader! Heere des hemels en der aarde! Dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze den kinderkens geopenbaard.

Nu worden zij kinderen uit genade van God, in de liefde van Christus. Kinderen Gods met een kinderlijke ziel, met een kinderlijk gemoed, met een kinderlijke kennis en kinderlijk vermogen, en zij moeten bekennen:

Ik steun op God, mijn Toeverlaat;
Dies heb ik niets te' vrezen.

Wie God vertrouwt, dien deert -geen kwaad;
Uw tent zal veilig wezen.

Dus daar moet het naar toe; kinderlijk. Dien wordt het openbaar, hier hongerende, hier snakkende naar de genade en de reine leer Gods, om voorbereid te worden en gespijsd en gedrenkt met de gerechtigheid en dat zij verzadigd zullen worden.

Nu, verzadigd worden wij hier nooit van, en er blijft vanzelf in begrepen, dat zij ook eenmaal boven zullen zijn omdat hun naam boven is, om daar verzadigd te worden van het beeld Gods, liefelijkheden uit de rechterhand Gods te ontvangen, eeuwiglijk.

Ziet eens hoe troostelijk en vriendelijk of Jezus is. Hangt gij Hem in uw ziel aan, bemint gij Zijn persoon? Hebt gij Zijn leer lief, is die een riem en een band in uw borst, een verkwikking in uw ziel, is dat uw leven? Dan wil Hij u kind maken. Wij zijn dus kinderen Gods door het geloof. Die Christus eigendom is en zou zeggen: Ik geloof dat Gij mijn Zaligmaker zijt geworden, maar wat is dat toch, net of het niet goed is; wat scheelt er toch aan? O neen, dat zijn de behoeften, zij willen zijn een kind bij zulk een Vader door Jezus Christus aangenomen, en die wordt openbaar, hier in het vlees in de persoon des Middelaars, en nog eens in aanschouwen; eeuwige zaligheid. Daar zegt een gezang van:

Hoe zal het mij dan, O dan eens zijn,
Als ik verlost van smart en pijn,
Ontwaak tot hoger waarde.
Door gene zonde meer misleid,
Ontheven van de sterfelijkheid
Niet meer de mens van de aarde.
Maar een kind den engelen gelijk.
Voelt tot sterking, hier de werking van dat leven,
Ziel, dat God u daar zal geven.

En zo zullen zij dan God, Vader, Zoon en Heilige Geest eeuwig en in alles gebogen, lof, prijs, heerlijkheid en aanbedding toekennen.

Ik heb van meet af getracht uw geweten aan te spreken, en uw hart tot bewustheid te roepen. Moet ik dat nog eens doen, of is het genoeg?

Ik wil dan besluiten met: Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij die betracht, want indien gij na zult laten, het zal den lande van Sodom en Gomorra verdragelijker zijn dan ulieden.

Jezus zegt: zo in Tyrus en Sidon de krachten geschied waren die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben, daarom zal het dien landen draaglijker zijn dan u, want Hij woont in uw midden door Zijn Woord en Geest.

Hij legt u het vuur als aan de voeten om te worden ontstoken en ontvlamd tot dankzegging, prijs, lof en aanbedding Gode en het Lam. Is het dan geen middel van bekering voor u, dan zal het zijn tot verharding en eens tot verwijt.

Maar zoudt gij dan hier vervreemd blijven van de verborgenheid, dan ook uw naam niet in het boek des levens en daar staat van: Wier namen niet geschreven zijn in het boek des levens, die werden geworpen in den poel die brandt van vuur en sulfer hetwelk is de tweede dood. AMEN.

Nazang: Psalm 133: 3.